

Давнє

Слова Наталії Земної

3 почуттям

Аранжування Валерія Кухарчука

1. То - ді нав-

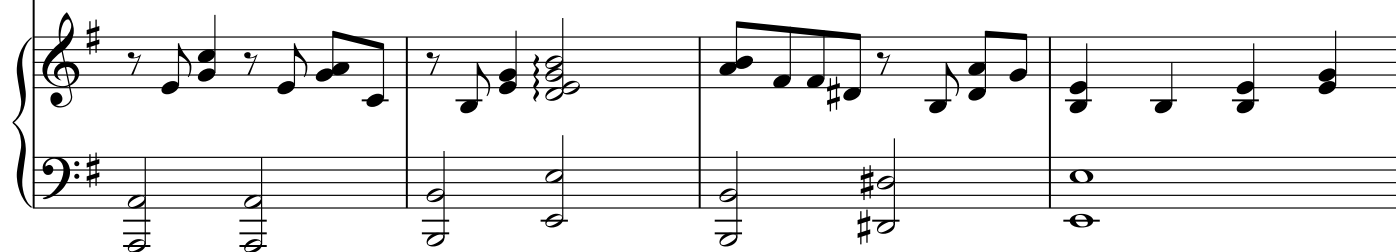
3 почуттям

-стріч ска - за - ла ма - ти, ко - ли ми ста - ли на по - ро - зі, що ти ме-

-не не бу-деш бра - ти, бо нам у - двох не по-до - ро - зі, що ти ме-

-не не бу-деш бра - ти, бо нам у - двох не по до - ро - зі. О-так ска-

-за - ла і за - мовк-ла, а ми си - ді - ли вдвох з то - бо - ю, не-мов ряд-

-ном на-кри-ті мо - крим, а не ве - сіль - но-ю га - бо - ю. 2. І ви-йшли

мовч - ко - ма із ха - ти у-двох під те бла-го-сло - він - ня, став рів-ний

шлях для нас гор - ба - тим, у-кри-тий тер - на-ми й ка - мін-ням, став рів-ний

шлях для нас гор - ба - тим, у-кри-тий тер - на-ми й ка - мін-ням. Ми - на-ли

дні, ми-ну-ли ро - ки, од-ну об - ра - ли ми до - ро - гу і поряд

завж - ди на-ші кро - ки, у-двох до - ла - є-мо зне - мо - гу.

А...

3. І ми та-

все ж вга-да лю - бов.

Тоді навстріч сказала мати,
Коли ми стали на порозі,
Що ти мене не будеш брати,
Бо нам удвох не по дорозі.

| Двічі

Отак сказала і замовкла,
А ми сиділи вдвох з тобою,
Немов рядном накриті мокрим,
А не весільною габою.

І вийшли мовчком із хати
Удвох під те благословіння.
Став рівний шлях для нас горбатим,
Укритий тернами й камінням.

| Двічі

Минали дні, минули роки.
Одну обрали ми дорогу
І поряд завжди наші кроки,
Удвох долаємо знемогу.

І ми таки змогли навчитись
Одного й знати знов і знов,
Що мати може помилитись,
А серце все ж вгада любов.

| Двічі